

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΛ ΜΑΝΙ, Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(“Αρθρο της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Γκλάντις Κώλλ)

Ν σέ μιὰ κάμαρα δτον θά ήσαν μαζεμένοι ο Κλάρο Γκρέιπλ, ο Μογκόμεου κ' ο Φίλιπ Χόλμς, οι πιο χαριτωμένοι δηλαδή και οι πιο γοητευτικοί άρρηνες άστέρρες του κινηματογράφου. Ήπιαινε ξαφνικά ο Πώλ Μάνι. Όλοι αυτοί οι γόητες θά πάθωναν μονομιάν έκλειψι και θά φανόντουσαν σαν μικροί χάρτινοι ζούκλοι...

Και αυτό δέν σημαίνει δέβαια ότι θά ήσαν τίποτε από τή θέλγητρό τους όλοι αυτοί οι χαριτωμένοι ήθοισοί που ξετρελλάζουν τις γυναίκες, με τή ζωή την άκατανίκητη όμορφιά τους.

Και αυτό δέν σημαίνει δέβαια ότι θά ήσαν τίποτε από τή θέλγητρό τους όλοι αυτοί οι χαριτωμένοι ήθοισοί που ξετρελλάζουν τις γυναίκες, με τή ζωή την άκατανίκητη όμορφιά τους και με τή άκομή πιο άκατανίκητό τους σεξ-άπηλ. Αλλά ο Πώλ Μάνι εινε ένας γίγας, ένας γίγας σαν αυτούς που περιγράφει ή Παλαιά Διαθήκη...

“Όλοι μπρός του φανόνται νάνοι. Τόσο πρωτόγονη, τόσο ζωώδη δίναν ήχει ο άντρας αυτός! Δύναμι του κορμού, δύναμι του πνεύματος και τή λεπτότερη έκείνη δύναμι τής ψυχής. Στις άρχαίες παιάστρες και στ' άρχαία γυμναστήρια, θά ήταν έντελώς στο περιβάλλον του, τή πιο φυσικό, τή πιο ταριαχτό γι' αυτόν, όχι όμοιος σαν ήφρηδες λεπτοκαμωμένους, σαν κανέναν Αντίνοος τής παρακωής, αλλά σαν ένας μεστός και άδρός άθλητής, άπ' εκείνους που δοξαζόντουσαν στο Πένταθλο.

“Αν βάζατε τόν Μάνι σε κανένα κοσμικό σαλόνι για να χαριτωλόγησι με τις κυρίες, άν τόν στέλνανε να παίξει πόκερ ή μπαζαρά σε καμιά άριστοκρατική λέσχη, θάσκαζε άπ' τήν πληή, άπ' τήν άμνηχανία ή θά τάκανε θάλασσα με καμιά γιάφρα. Μόνο κοσμικός δέν μπορεί να εινε ο άνθρωπος αυτός, μόνο κομπλιμέντα και γλυκόλογα δέν ξέρει να λέγει!

“Ο Πώλ Μάνι ήχει χαρακτηριστικά άκανόνιστα και σχεδόν βαρεια. Η ζωή χάραξε βαθειά τ' άγκάρια της στο πρόσωπό του. Εινε Έβραϊός και οι έκστρεμότητες του πόνεσής ή φυλή του άποτυπώθηκαν άγρια και άνεξίτηλα στην ψυχή του...

Γεννήθηκε στη Βιέννη τόν 1897 από μιὰ φτωχή οικογένεια θεατρώνων. Πέντε χρόνων ήθεσε στην Αμερική και κατοίκησε στις στενές και βρομιερές, στις άθλιες έβραϊκές συνοικίες τής Νέας Υόρκης, τού Σικάγου και τού Κλίβελαντ. Ποτέ δέν χόρτασε τή φουά, ποτέ δέν φόρεσε μιὰ δόλοκληρη, μιὰ πλήρη άλλαξιά ρούχα. Ήταν φτωχός, φοιητά, σκληρά, άπελευστικά φτωχός. Γνώρισε τήν πείνα και τή χού, τήν περιφρόνησι και τήν απάνθρωπη άδιαφορία τού κόσμου. Τήν ξεννοιασία και τή χαρά τών άλλων παιδιών δέν τις έννοιωσε ούτε στιγμή. Μόνο στα όνειρά του ζούσε κάποτε τήν εύτυχία, μιὰ εύτυχία που χανόνταν μόλις ξυπνούσε και γι' αυτό ήταν πιο παρη και από τή δικτηγία. Είδε ήτσι, πολύ γρήγορα, ότι ή ζωή ήταν ένα είδος φάκας που εινε άδικα χειροπόδαρα πιαστή. Και μιὰ μέρα ο Πώλ Μάνι ειπε: «Μέσα άπ' αυτή τή φάκα δτον μ' έκλεισαν θά βγω. Θά βγω, όπως-πως!...»

Δέκα δλόκληρα χρόνια, άφοι τελείωσε τή σχολείο — τις τέσσερες πρώτες τάξεις τού Δημοτικού — γύριζε ο Πώλ Μάνι από τόπο σε τόπο, με τόν πατέρα του και με τή μητέρα του και με τούς δυό αδερφούς του. Μόνη συντροφιά του ήταν ή μουσική. Στις μικρές ήπαίθριες παραστάσεις που ήδιναν, αυτός ήπαιζε φουσαριμόνα. Μά και μετά τήν παράσταση, τραβούσε κατά τήν έξοχή, και έκει, σε μιὰ άπόμωρη γωνιά, στηριγμένος στον κορμό ενός δέντρου, ήπαιζε. Ήπαιζε κ' έκλαιγε. “Όλα τά νεανικά του όνειρα, όλες ή γλυκές του ήφρηδικές έλπίδες γινόντουσαν δάκρυα που κυλούσαν θερμά, γλυκά, άπαλά πάνω στη φουσαριμόνα του...

Μά όταν ήπιανε ή μουσική, τόν ξανάπιανε ή άπελπισία του. Έννοιωθε ότι γερνούσε πριν άκόμα δοκιμάσει τή μοσχοβολισμένο κρασί τής νεότης. Τό κρασί αυτό πολύ λίγο τή δο-

κίμασε ο Πώλ Μάνι...

Κάποτε, στις μικρές οικογενειακές παραστάσεις ήπαιζε και ο Πώλ διάφορους ρόλους. Οι ρόλοι αυτοί δέν ήσαν ποτέ εύθμοιο. Μά και όταν ήσαν εύθμοιο, ήσαν τόσο μάση ή ψυχή τού μικρού ήθοισοί, που ήδινε στους χαρούμενους ρόλους τόν κάτι από τή μελαγχολία του. Τους έκανε πιο διούους του, ήπαιζε περισσότερο έκ τού φυσικού...

Μήπως αυτό δέν κάνει και τώρα, που ήγινε ένας ένδοξος ήθεοισός τού κινηματογράφου; Μήπως και τώρα δέν σκεπάζει μ' ένα έλαφρό σύννεφο μελαγχολίας — τόσο γοητευτικής — όποιοδύηποτε ρόλο και άν παίξει;

Πρώτη φορά τόν είδα στο στούντιο. “Όταν μπήκα, θρισκόταν πάνω στη σκηνη. Μόλις ήπασαν τή μάτια μου πάνω του, δίχως να θέλω, ψυθόρσα: «Αυτός εινε ο Πώλ Μάνι!» Τό ίδιο ήλέγα και όμοια γοργά θά τόν άναγνώριζα και άν κυκλοφορούσε άνάμεσα σε δωδεκάδες άνθρώπους ντυμένους με όμοιομορφα κοστούμια. Τόσος εινε ο μαγνητισμός που άναδίδεται από τόν άνθρωπο αυτόν...

“Όταν άργότερα γνωριστήκαμε καλά και γευματίσαμε μαζί, τόν ρώτησα:

— Επιδιμείτε να κάνετε κάτι που δέν τή ξανάτε ποτέ; Θέλετέ να γινετε κάτι τό όποϊόν δέν ήπάρξατε ποτέ;

“Ενώ ήκανα τις ήρωτήσεις αυτές, ήξερα κώλας τις άκατησίεις του. Τις διάβαζε στα όνομά, δυνατά του χαρακτηριστικά, στα βαθυνά του σκευτενιά μάτια, στο χαμόγελό του, που έμοιοι ας ε μάλλον με χαμόγελο και που ήταν κάτι άλλο, κάτι γεμάτο ήλιου. Και διάβαζε στα μάτια του, ότι ήθελε πράγματι να κάνει κάτι που δέν τόκανε ποτέ, ότι ήθελε να εινε κάτι που δέν ήπάρξε ποτέ...

Νά εινε τί, να κάνει τί; Νά ελευθερωθή από τήν άνάμησι τού παρελθόντος του!

“Η άνάμησις αυτή εινε στον Πώλ Μάνι μιὰ ήμιονη ιδέα. Ένας έφιόλης άνεπόφορος τόν τυραννεί, τόν καταδιώκει συνεχώς, τήν μέρα, στη δουλειά του, στο έστιατόριο και στο σπίτι του, και τή νύχτα, στα όνειρά του. Δέν μπορεί να ξεχάσει τή φριχτή χρόνια τού πόνου, τήν πείνα, τή χού, τις στερησίεις, τις κακοτυχίες. Τού φανείται πως εινε άκόμα πιασμένος σε μιὰ φάκα και ή ψευδαίσθησι αυτή εινε τόσο ισχυρή, ώστε ώρες-ώρες τού ήρχεται να ξεφοβισή: «Ελευθερωσίτε με, ήφηστε με να βγω έξω!»

Στη γεμάτη άλυσσίδες φυλακή, που λέγεται ζωή, υπάρχουν πολλοί φυλακισμένοι. Πολλοί που κάνουν τήν ίδια σκέψη με τόν Πώλ Μάνι και που νοιώθουν τήν ίδια έπιτακτική άνάγη: να βγούν έξω! Μερικοί προσπαθουν να λημονήσουν τή φυλακή τους με γλέντια, με άσπαιτες, με όργια. Άλλοι πηγαίνουν σε μοναστήρια. Άλλοι όμως δέν ήπιερουν καν να σπάσουν τή δεσμά τους. Γιατί ξέρουν ότι άν σπάσουν τή δεσμά τους, θά κάνουν να πονέσουν πολλοί γυφο τους. Και όσοι πόνεσαν, δέν μπορούν να κάνουν τούς άλλους να πονέσουν...

“Ένας άπ' αυτούς εινε και ο Πώλ Μάνι.

Μιὰ άλλη μέρα μου ήλεγε ο Μάνι, με τή θλιμμένη άκόμη από τή συνθησιμένη του φωνή:

— Πολλές φορές ειπα: Μιὰ από τις ήμέρες αυτές θά φύγω, θά βγω από τή φυλακή μου, θά σπάσω τή φάκα. Μά δέν ήπινα, δέν ήπινα, γιατί ή ζωή μου εινε άδιάσπαστα έννομένη με τή ζωή ενός άλλου, με τή ζωή τής γυναίκας μου. Είμαστε έντεκα χρόνια παντρεμένοι και ο δεσμός που μάζ ένώνει εινε ο πιο άρμονικός που μπορεί να γίνη. “Αν παντρευόμουν μιάν άλλη γυναίκα, θά μπορούσα ίσως να τήν ήφησω και να φύγω και ίσως αυτό θά ήτανε τή καλύτερο για μένα. “Ανθρωποι σαν και μένα, δέν ήπάρξατε ποτέ να παντρευόνται. Μόνον ήπειδη ή γυναίκα μου εινε μιὰ μοναδική γυναίκα, έστάθηκε δυνατό να είμαστε εύτυχείς...

...Δέν μπορώ να αισθανώ τή σπαι, αυτό που λένε οι άλλοι γλυκα τού σπαιού. Μ' άρέσει να τριγυρίζω, ν' άλλαζω διαρκώς περιβάλλον. Στην άλλαγή αυτή ήρκοικε λίγη άνακούφιση ή ψυχή μου. Μά ούτε θέλω να έχω παιδιά. Συλλογίζομαι τή δική μου παιδική ήλικία, συλλογίζομαι τή νευροσθένεια που μου ήφρησε και που ήξω πως μεταδίδεται στους άπογόνους και για τούτο δέν κάνω παιδιά. Πώς να

Πώλ Μάνι (Τελευταία φωτογραφία του)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α οί κόμπι ήταν σφιχτά δεμένοι και τὰ χέρια του αστυνομαζού τρέμανε ἀπ' τὴν μεγάλη του συγκίνηση.

—Διάβολε! Πῶς τρέμουν τὰ χέρια μου! μοιρομυρία οὐ Χόλμς. Φαίνεται πὸς δὲν εἶμαι καλά. Δὲν μπορῶ να λύσω οὔτε ἓνα κόμπι. Ἄλλὰ σταθήτε... Ποῦ εἶνε τὸ μαχαίριζαί μου;... Ἄ! νὰ το!... Σὲ λίγο εἰσαστε ἔλευθεροί.

Ἡ ἄστυνομικὸς ἄρχισε νὰ κόβη τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὅποια ἔχαν δέσει οἱ ἄρχαιοὶ ἐκείνου τὸν μιλῶντα. ὅταν ἔνα δυνατὸ καὶ δεξιάτου σφύριγμα ἀκούστηκε, τὸ ὅποιο γέμισε ὅλο τὸ τοῦννελ.

—Κατάρτα!... φώναξε ὁ Χόλμς. Εἶνε τὸ Ἐξπρέξ!... Δὲν πρόφταναι!

Τὰ ὑπόκοφα μοιγχορητὰ τῆς ἀτιμομηχανῆς ἀντιβοῦζαν τρομερὰ μέσα στ' αὐτὰ του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ μὴ μπορῶ νὰ σκεφθῆ.

Τὸ μαῖον χαλιῶδου τῆρας, μετὰ τὰ φωτοβόλα μάτια του, φάνηκε ἄεφαρη στὴν εἰσοδὸ τοῦ τοῦννελ, καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα θὰ μετῆ βαλε σὲ μιὰ ἀμορφή πολυποιομένη μάζα τοῦ δυστυχεῖς ἐκείνου ἀνθρώπου, ποῦ πρὶν λίγες μόνο στιγμὲς ἦσαν βέβαια γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Ἡ ἐμφάνισι τοῦ τραίνου εἶχε παραλύσει, ὅπως εἶπαμε, τὶς δυνάμεις τοῦ ἀκατάβλητου Σέρλοκ Χόλμς, μετὰ τὰ χαλιῶδου νεῦρα. Ἄφρησε τὸ μαχαίριζαί του νὰ τοῦ πέσῃ ἀπ' τὸ χεῖρι του καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του ἀπάνω στὸ τραῖνο...

Τὸ τί ἀσθάνηκε καὶ τί ἔκανε στὶς ἀφανταστα τραγικὲς αὐτὲς στιγμὲς ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς, ὁ ψυχραμικὸς καὶ χαλιῶδου ἀνθρώπος, τὰ ἐσημείωσε ὁ ἴδιος μέσα στὸ Ἡμερολόγιό τῆς ζωῆς του. Ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ τὰ δημοσιοποιήσουμε, ἀντιγράφοντας τὰ πιστὰ, ὅπως ἐκείνος τὰ περιέγραψε:

«Μοῦ φάνηκε ἄεφαρη πὸς ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, κι' ὅτι θριασκίμου μετῶ μὲ τὸν Χάρου καὶ τὸν λόρδο Καίμπουρου μέσα στὰ κατὰβαθα τῆς γῆς στὸ βασίλειο τῶν σκιάων.

»Νόμισα πὸς κάποιοι μὲ διέταξε νὰ ξανάρθω στὸ φῶς τῆς μέρας, ἀλλὰ μετῶ μ' ἔναν μοναχὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους μου.

»Ποιὸν ἄλλο ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ σώσω; Τὸν λόρδο, ποῦ ἐγὼ τὸν ἀφῆσα νὰ πάη στὴν τρομερὴ αὐτὴ συνάντησι κι' ἐπομένως ἤμου ἀπευθύνωσι γιὰ ἄσα συνέβησαν, ἢ τὸν Χάρου Ταξόν, τὸν ἀγαπημένον μου μαθητῆ;

»Αὐτὸ τὸ τρομερὸ δίλημα ἔμπαινε μπροστὰ μου μὲ μιὰ ἀφάνταστα πρωτοφανῆ στυγηνότητα. Κι' ἢ ἀπάντησι μου δὲν μποροῦσε ν' ἀναβληθῆ ὅστε γιὰ ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου; Τί ἀπάντησα τότε; Προτίμησα νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴ τοῦ λόρδου, ποῦ γι' αὐτὸν εἶχα ἀναλάβει ἀπλῶς μιὰ ἠθικὴ ὑποχρέωσι, ἢ τὴν ζωὴ τοῦ φίλου μου, ποῦ ὁ χαμός του θ' ἄφινε ἓνα δυσαναπλήρωτο κενὸ καὶ θὰ μοῦ προξενούσε μιὰ ἀταίσια τρομερὴ θλίψι...

»Δὲν ξέρω!... Ὅμιλάμει μόνο ὅτι μετὰ τὸ ρεβόλβερ στὸ χεῖρι ἐβῶθηκα σὰν τρελλὸς μπροστὰ στὸ τραῖνο κι' ἔρριξα δυὸ σφαῖρες σκοπεύοντας τὸν ἓνα ὑπερ' ἀπ' τὸν ἄλλο καὶ τοὺς δυὸ φανούς τῆς ἀτιμομηχανῆς.

»Ἄκουσα τοὺς δυὸ ξεροὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν, ποῦ τοὺς ἐποπέλασε ἡ ἠχὴ τοῦ τοῦννελ, κι' εἶδα τὰ φῶτα τοῦ τραίνου νὰ σβῶνουν.

»Ἐγὼστε ἀκουσα τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ρυθμοῦ τῆς κινήσεως τῶν ἐμβόλων τοῦ τραίνου, καὶ μιὰ χαρὰ χωρὶς ὄριο γέμισε τὴν ψυχὴ μου.

»Μὰ καὶ πάλιν εἶδα τὸν σκοτεινὸ ἐκείνον ὄγκο τοῦ τραίνου νὰ προχωρῆ καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γύρισα πίσω καὶ ρίχτηκα πάνω στους δυὸ ἐκείνους ἀνθρώπους, ποῦ περιμέβαινε μετὰ ἀγωνία τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου των, γιὰ νὰ τοὺς σκεπῶ μετὰ τὸ σῶμα μου καὶ νὰ πεθῶνα μετῶ τους...

»Ἄεφαρη ἄλλο, τρία μόλις θήματα μακρὰ μας, ἢ ἀτιμομηχανῆς σταμάτησε.

τολμήσω νὰ εἶξω καὶ ἄλλους δεσμιῶτες μέου στὴ φυλακὴ τῆ γεμάτη ἄλυσσιδες, ποῦ λέγεταί ζωῆ; Μπορεῖ τὰ παιδιὰ μου νὰ σπῶσιν τὰ δεσμιὰ τους, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὰ σπῶσιν ποτέ. Ὅπως δὲν τῶσασα ἐγὼ, ὅπως δὲν θὰ τὰ σπῶσω ποτέ μου... Ζερετε ποῖα εἶνε ἡ νεύρασθένειά μου, ποῖος εἶνε ὁ ἐφιδάλτης ποῦ θὰ με βασανίξῃ σὲ ὅλη μου τὴ ζωῆ; Νὰ γῶξ ἔξω καὶ νὰ κλείσω τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω μου. Νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ ὅλα τὰ δεσμιὰ, ἀπὸ ὅλες τὶς σχέσεις, ἀπ' ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις, ἀπ' ὅλες τὶς ἄλυσσιδες ποῦ δέουν τὸν πολιτισμικὸν ἄνθρωπον. Νὰ χαθῶ μέσ' στὸν ἀπέραντον κόσμον, ἄ γ ν ω σ τ ο ς κ α ἰ ἄ ν ὠ ν υ μ ο ς. Νὰ μὴν ἔχω οὔτε σπίτι, οὔτε περιουσία, οὔτε χρήματα στὶς τότεις μου, μὰ μοναχὰ τὴν ἀπαράτητα ρούχα πάνω στὸ κορμὶ μου...»

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ μέρα ὁ Πῶλ Μάνι, ὁ γίγας αὐτός, ὁ πῶ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου. Ὁ πῶ δυνατὸς ἀλλὰ καὶ τόσο δυστυχισμένος...

»Πνιγμένος μέου στους ἀτμούς καὶ τοὺς καπνοὺς, ἀκουσα μιὰ θρονηρὴ φωνή:

—Τί συνέβη; Ποῖος πυροβόλησε; Χολά! Φῶς ἀπὸ δῶ! Ἄνθρωποι! Πίσω στὴ γραμμὴ!...

»Καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι εἶχαμε σωθῆ!

Μόλις ἀντελήφθη ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὅτι ἔξφυγαν, αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του κρηολοκτικὰ μέσα ἀπ' τοῦ χάρον τὸ σῶμα, πετάχτηκε ἄπάνω κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ τραῖνο. Κι' ὅταν διέκρινε τὸν μηχανικὸν ἀνὰ μέσα στους ἄλλους ἰταλλήλους, ποῦ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου καὶ τοὺς τοίχους τοῦ τοῦννελ, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς. Κάποιοι κακοῦργοι δέσανε δυὸ ἀνθρώπους πάνω στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου. Βοηθήστε με νὰ τοὺς λύσωμε.

Ἡ μηχανικὸς ἀμέσως προθυμοποιήθηκε νὰ βοηθῆσῃ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ σὲ λίγο ὁ λόρδος Καίμπουρου κι' ὁ Χάρου Ταξόν εἶχαν ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ δεσμιὰ τους.

Ἡ λόρδος κλαίγοντας μὲ δυνατοὺς λυγμοὺς ρίχτηκε πάνω στὸν ἀστυνομικὸν, τὸν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλεῖ, νὰ τὸν εὐχαριστῆ καὶ νὰ τοῦ ὁμιλῆσῃ ὅτι θὰ εἶνε πάντοτε ἔτοιμος νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἐγνωμοσύνην του καὶ μὲ τὴ θεοῖα ἀκόμα τῆς ζωῆς του.

—Δὴ γάνωμα καρό, μιλῶδε! τοῦ εἶπε ὁ Χόλμς. Ἄλλη φορὰ τὰ ξαναἴεμε. Κάθε στιγμὴ τοῦ περῶ εἶνε δυσαναπλήρωτη. Γρήγορα, μιλῶδε, δώστε μερικὰ χροῖματα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

—Χροῖματα... ἀπάντησε περιεπιτὰ ὁ λόρδος. Μὰ μοῦ τὰ πῆραν ὅλα, ἀκόμα καὶ τὸ ρολόγι μου καὶ τὸ δαχτυλίδι μου, καὶ... καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἄξιμα.

—Δὲν σᾶς εἶπα νὰ μὴν τοὺς ἀκολουθήσετε ἐδῶ κάτω; εἶπε στὸ λόρδο ὁ ἀστυνομικὸς, χαμογελοῦντας.

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του μερικὰ χαρτονομίσματα, τὰ μοίρασε στὴν ἕψηρα τοῦ τραίνου.

—Στὶς θέσεις σας! Ἀέσως! φώναξε ὁ μηχανικὸς. Καθηστερῶσαστε κεῖνον τρία λεπτά...

Κι' ἄπειτανομένως στὸν ἀστυνομικὸν καὶ τοὺς φίλους του, τοὺς ῥήτησε:

—Θέλετε ν' ἀνεβῆτε, κύριοι;

—Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς παραχωρησῆτε τὴν καμινά σας; ῥήτησε ὁ Χόλμς.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ μηχανικὸς, κι' ἔδωσε καινούργια ἐντονοῦστη διαταγὴ στους θεματιστές.

Τὸ τραῖνο ἔξαινησε κι' ὁ Χάρου ἄρχισε νὰ διηγεῖται στὸ δασκαλιὸν τοῦ τὸ δράμα τοῦ τοῦννελ.

—Δὲν μποροῦσα, κύριε Χόλμς, νὰ ἐμποδίσω τὸν λόρδο νὰ παρακολοθήσῃ τὸν νεαρὸ κληγῶν, εἶπε.

—Θέλει νὰ πῆς τὸν ψευδοκληγῶν, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ τὴν ἐβραϊκὴ φυσιογνωμία, διόθωσε ὁ Χόλμς.

—Μπᾶ! τὸν ξέρετε;

—Ἄπ' τὸν καιρὸ ἀκόμα ποῦ φοροῦσε φουστανάνα. Εἶνε ὁ Νάτ Μπουνζερ.

—Στὴν ἀρχὴ, συνέχισε ὁ Χάρου, ὁ ψευδοκληγῶν μέσα στὸ τοῦννελ καὶ νὰ με σοτοῦσων, μετῶ μετὰ τὸν λόρδο.

—Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε αὐτό;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀκολουθοῦσα τὸν κληγῶν ἀπὸ τριάντα βημάτων ἀπόστασι. Μόλις ἔφτασαν στὸ μέσον τοῦ τοῦννελ, ὁ κληγῶν ἄρπαξε τὸν λόρδο ἀπ' τὸ λαμῶ. Ὁ λόρδος ἀντιστάθηκε καὶ σὲ λίγο κλυστήκαμε κάτω. Ἄλλὰ ὁ κακοῦργος τὰ κατάρφε καὶ βρῆθηκε πάνω ἀπ' τὸ λόρδο. Τότε κατέβασα τὸν κληγῶν ἀπ' τὸν ὄμο μου — τόχα δὴ ἀπὸ πρὶν ὅτι ἦταν γεμάτο — καὶ πυροβόλησα, ἔχοντας πεποιθῆσι ὅτι θὰ πέταγα στὸν ἀέρα τὰ μαλλὰ τοῦ κακοῦργου.

—Ἄκουσα τὸν πυροβολισμὸν, εἶπε ὁ Χόλμς.

—Ἐδῶ ἄλλο εἶνε ὁ δόλος τοῦ κακοῦργου. Τὰ φυσίγγια ἦσαν ἄσφαρα. Καὶ μόλις πυροβόλησα ἐννοίωσα δυὸ ἀνθρώπους νὰ μ' ἀρπάξουν. Δὲν πρόφτασα νὰ κάνω τὴν παρακμηρὴ ἀντίστασι καὶ μ' ἔδεσαν σφιχτὰ χειροπόδαρα. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ στὸ λόρδο.

(Ἄκολουθεῖ)

ΓΚΛΑΝΤΙΣ ΧΩΛΑ